

Pos., febr. 14. 1868.

K 573 / 1191

Kedves barátom,

Sietlek tudósítani, hogy a csomag megérkezett,
s azon leszek hogy a hármad bixosságot
mielőtt összeüjtsem, s a dolgát, akara,
sod fizint elintézzük.

En' nem hiszem - s ne adja Isten - hogy
ez intézkedésre egyhamar szükség legyen;
azonban nem rosszalom gondoskodásodat;
magam is teszem e felét (noha nem kérek,
írásainra nézve - azok Istennek hála, jó
kézre maradtak, - hanem magam ügyei,
mel' illetőleg) sbb. ban a cholera alatt,
és azóta még nem vehetem rá magamat,
hogy akkori intézkedésemet megsemmisítsem.

Sajnálom, hogy leveled is káros volt,
benyomása alatt nem tudtam és nem akarom
sane válaszolni. Azt azonban nem meg,
nyugvással vettem, hogy felvilágosításom
kielegített. A nagy-gyűlés napja's most
sem irhatom meg - ezek a mi uraink any,
nyira el vannak foglalva a politikai
val, hogy mellőzik ei halasztják az
Akadémia dolgát. Talán Martinból nem
megy ki.

Mi öreget, megvagyunk sem jól sem
vartal; fiamk egészség.

Öteliünk benneteket, édes barátom. Dix,
kál, légy erős!

Jordis

igaz barátod
Aranybáns

Íde iram meked a Toldi köztársaságban a V. k
érettségét. Isten tudja, kinek lesz e valaha,
de legalább olvasd el köztársaságban. Így ráadásban
okajtossá válna, hogy apai fájdalmam emléke
fenmaradjon. Félek, irredék marad. Mai valami
400 strófa, de még egyszer annyi kétszer.
Ha zodi k Enke.

Piroska... ez a név! jaj nekem, ez a név!
Hogy lipra keresztül egy boldogtalan és
I közel a másiknak fele is már rajtam,
Mióra e dalra kutyolva van ajkam.
Még az se merépkelt - a panna és én
Enyhüléssel hozni az apa szívénél:
Egy szomorú köré úlsz szánja-szegessen
I néma didergéssel gubbarra feletem.

Piroska! leányom kis árva leánya!
Kedvesem egyetlen kedves maradványa!
Ki neved' a költő álmaiból veszed,
Anyá egy prófétán, csereim szilóttel;
Baljóstalan nével jöttél te világra!
Oh, le ne szálljon rád még jobban is átka
Hogy sorod akéhoz közelítsen gyásztban
Kis kérteseim alkot a Duxgonyi hársban!

Hazaas elment öled, kora előtt ment el,
Alig ismerkedvén a kis idegennel *);
I te neva ismerkedésed bisz életed árát:
Amaz elporló szív teljes egész társat.
Sinteni - oh, hogy ne? - már sinned anyáért,
I veled együtt nő majd a csereim bánat;
Hancsok, a mit neked, nem érted egészen:
Emlékedem emléke, egy üres hang kőten.

*) Kedvesem prófétái szófaja: "Te, kis idegen!" Oh, a
kis idegen ez, a hársal."

Egy üres hang! ö! ö!... I hol eszet-, vesőnek,
Mint emberi vad dolyt ginyot szeretőnek,
Hol van a toll, a jó művelői hatalma,
Elesse idekni, a mi neked halva!?

Fogsz inni magadnak róla hiú képet,
Öfserakogasdán sok külön esztékét;
Hanna az a kisp már merő idegen lesz,
Bolvogtalau gyermek! a te anyád nem lesz.

Mi harkna! mi harkna... az a vidar élet,
A lép kis alakból kisugárzó lélek,
Mely, mint kivi csillag, haj! rövid ösvényén
Deragogta kövén, egyedül ön fényén;
Az a komoly érték, jávni kedély mellett,
Melyet idegennek is szerezni kellett;
Nyitk stiv, ajak és asz, neveső nagy kék ~~stev~~
Róla vesett anyék: de nem ő az mégsem. 7 sken...

De talán még jobb így: legyen inkább xárva
Előtted az a sír, kedves kisiny árva!
Te csak a felszínen, virágain jávorszál;
Legyen a gyász könnyű mely örökbe rád száll.

Ój te!... hisz ő jóla halvokoló szájból:
"Itt, itt a halál van: vigyék a halálból!" +)
Soha ne értesd a bát, mely ide van írva:
Vigyék a te néked, mi öregek, sírta.

(folytatódik az elbeszélés.)

*) Mikor halálra ágyszóra mindnyájunkat öfke
gyűjtsön és eszeműjét is vedvissük hozzá,
ere a fensőbbi szavakkal s ijedve távolítsa
el.

Leánya szeretője em irta
mezette:

Midőn a ronesol anyagon
Diadalmas léléd, megállt;
S bátran megréve a halált
Hesél, teménynyel gardagon
Kndát nem földi átadon:
Ez lön örös, hen. vigasztunk:
A lélek él, salálkorunk!

(Arany János)

